

DORU CICA

**RELAȚIA DE CUPLU,
DE LA RIDICOL LA SUBLIM**

CUPRINS

PROLOG	3
INTRODUCERE	7
CAPITOLUL I PREMISA ANCESTRALĂ A SPECIEI	9
CAPITOLUL II PREMISA SEXUALĂ	19
CAPITOLUL III PREMISA SOCIAL-CULTURALĂ ȘI FAMILIALĂ	58
CAPITOLUL IV PREMISA KARMICĂ	74
CAPITOLUL V PREMISA GAY	93
ÎNCHEIERE	100
TITLURI DE ACELAȘI AUTOR	101
MATERIALE DISPONIBILE PE DVD	109
CUPRINS	111

Să presupunem că persoana a reușit cumva să „înghiță” șocul emoțional al adulterului. Acesta ajunge în „stomacul emoțional”, care se suprapune peste stomacul fizic. Emisia este: „Eu nu pot să diger așa ceva!” Creierul limbic crede că are în stomac o... copită de antilopă și dă comenzile: vomă + reflux gastric; mărirea cantității și concentrației de acid gastric, plus vărsarea bilei în duoden, pentru a digera monstruozi-tatea pe care o are în stomac. Dar doamna nu are nimic în stomac, pentru că nu poate să mănânce de supărare. Rezultatul la nivel fizic: gastrită, ulcer, cancer.

Ne continuăm călătoria emoțională. Din stomac, unde, cât de cât, a digerat povestea cu soțul și amanta, tot pachetul trece în intestinul subțire. Aici, șocul primar se împarte în diferiți nutrienți/otrăvuri emoționale: furia - îmbolnăvește ficatul; amăreala sufletească, senzația că nu mai ai parte de dulceată - îmbolnăvește pancreasul; frica de viitorul relației - se îmbolnăvesc rinichii; neiertarea - se îmbolnăvesc sistemul imunitar și duodenul; disprețul, ura - creierul și sistemul ganglionar limfatic; negarea sexualității - ovarele și uterul; mâhnirea cronică - demență și canceruri; durere sufletească - leucemie și boli de inimă.

În sfârșit, ceea ce a mai rămas ajunge în colon - „iert, dar nu uit”, „eu nu pot să elimin așa ceva”. Se declanșează bolile autoimune (dorința de sinucidere la nivel subconștient) și cancerul de colon. Acesta este mecanismul metabolismului emoțional. Majoritatea emoțiilor negative sunt legate direct (sau indirect) de relații. Ca și terapeut, întâi tratez emoțiile și reziduurile, E-urile emoționale depuse în timp în diferite organe și abia apoi fac terapia organului afectat. Din aceste motive am scris această carte. Motive ingineresti.

INTRODUCERE

De ce căsătoria mea, cu premise perfecte la început, a trebuit să treacă prin crize pline de suferințe și frustrări? (Și e un caz fericit, tocmai am împlinit 30 de ani de căsătorie cu aceeași nevastă.) De ce doi tineri stau împreună 5 ani și după căsătorie divorțează în 6 luni? De ce o femeie „pita lui Dumnezeu” este victima pe viață a unui soț alcoolic, agresiv și nebun? De ce „i-a fost scris” așa? De ce un bărbat și o femeie pot să trăiască cea mai profundă și tulburătoare comuniune prin Iubire și apoi unul dispare pur și simplu fără nicio explicație? De ce balamucul acesta relațional în orașele occidentale și nu numai? De ce dispare pasiunea după câțiva ani? De ce? De ce? De ce?

Pentru că situația energetică-informațională a cuplurilor moderne este foarte complexă. Analizăm împreună cele 5 premise importante ale relației de cuplu. Practic, disecăm plini de compasiune un puzzle care arată din ce în ce mai dizarmonios. Relatăm povești reale ale unor cupluri contemporane nouă! Mă rog ca mesajul meu să vă ajute să faceți saltul, dacă nu l-ați făcut deja. Dacă „ați trecut” pragul Portalului, nu aveți nevoie de nimic; știți și simțiți totul.

Vă rog totuși să citiți rândurile mele (dacă nu aveți altceva mai bun de făcut) și să mă corecți cu adevărurile revelate dumneavoastră.

„Vă implor, nu trageți în pianist! Face și el ce poate. „Nu ucideți mesagerul! Această carte poate fi șocantă. Poate să scoată din șifoniere toate scheletele bine ascunse. Poate să cotrobăie invaziv prin tenebrele subconștientului, prin „tomberon” și să aducă în conștiență adevăruri pe care le credeți neprezente, rezolvate, transcense.

Vă rog, aveți răbdare! Vom „felia”, autopsia relația de cuplu, începând de la ridicol și până la sublim. Nu-mi dați cu cartea în cap după primul capitol și jumătate din al doilea. Și, ca să fim corecți, noi toți ȘTIM că dacă ceva ne deranjează visceral, ne indignă și ne lezează *STATUS QUO*-ul emoțional, înseamnă că avem ascunsă în noi, nerezolvată, această problemă. Așa că mă simt un picuț exonerat datorită acestei Legi Hermetice.

CAPITOLUL I PREMISA ANCESTRALĂ A SPECIEI

Povestea este mult mai veche decât omenirea. Începe cu perechea arhetipală Adam și Eva. Biblia ne transmite, în câteva fraze, existența unei încercări de „împerechere” divină pre-Evică, încercare de altfel eșuată: prima tovarășă adamică a fost un spirit întrupat – Lilith. A fost prima încercare ratată de a cupla un om cu un zeu. Se pare că în mitologiile ulterioare Facerii, grecii au statuat-o ca și normalitate, susținând că, totuși, zeii se pot acupla în anumite condiții cu muritorii, dar niciodată, niciodată relația nu trece de simpla copulație. Cad un pic în blasfemie, dar este cam așa cu relațiile: ciobanul zoofil, chiar dacă își iubește exagerat mioara, nu o va lua niciodată de nevastă.

Să revenim la celebrul cuplu primordial. De la un bun început, înțelegem paradigma relațională femeie-bărbat. Adam o fi fost el în comuniune, în contact permanent cu Dumnezeu, dar se pare că era cam prostănac. Eva a fost cea care l-a ghidat, l-a manipulat și astfel l-a convins să mănânce mărul, și asta nu prin favoruri sexuale. Ca urmaș al lui Adam, nu știu dacă faptul că femeile ulterioare au suferit sute de mii de ani, inclusiv astăzi, oprimarea bărbaților are drept cauză o pedeapsă-program a lui Dumnezeu sau este o invenție a misoginismului ancestral masculin. Oricum, personal

nu agreez ideea de pedeapsă dată de Dumnezeu, ci mai degrabă aceea că, existând două variante – pozitivă și negativă, omul alege cu liber arbitru și bineînțeles că accesează un pachet de programe.

De altfel, tot ceea ce scriu este evident subiectiv, așa că, în mare, în această carte voi aduce, *volens-nolens*, un elogiu femeii. Indiferent de unde a pornit, cert este că în fiecare femeie, sub formă arhetipală sau conștientizată, se manifestă, trăiește o micuță „sclavă”, ce își dorește stăpânul care să o ocrotească, să o îngrijească, să o iubească, să o posede. Ideal ar fi ca drăguța doamnă să-și lege singură lanțurile și cheia să rămână la ea. Interesant este că micuța sclavă are în mod potențial o putere extraordinară de mare asupra stăpânului. Nu știu dacă este datorită moștenirii noastre adamice sau cauza ar fi programul primordial de re-uniune a masculinului cu femininul, care, atunci când se petrece, condiționează perechea la căutarea perpetuă a acestui moment magic. Dacă nuațăm această paradigmă, putem urmări cu plăcere „povestea” femeii, deci a cuplului sexual în decursul istoriei consemnate, cât de cât cunoscute a speciei Homo Sapiens. Deși ar putea părea bizar și jignitor pentru sufragetele de astăzi („Eu sunt o femeie puternică, independentă și de succes!”), NU S-A SCHIMBAT NIMIC! Desigur, putem afla nuanțări și interpretări în analiza situației femeii și a cuplului din Comuna primitivă până în prezent, trecând exhaustiv peste toate civilizațiile stabile ale istoriei noastre.

Observație: este a doua frază în care nu mă refer deloc la bărbat, ci fac doar asocierea femeie-cuplu. Explic: bărbatul nu are niciun chef, cu adevărat și permanent, de cuplu. Bărbatul are chef de a-cuplare, de stăpânire, de recunoaștere necondiționată a

„măreției” sale și atunci, dacă primește, poate se va purta frumos, grijuliu, tandru și va fi dispus să rămână monogam mai mult timp. Dragele mele prietene, tristă veste, dar adevărată! Bărbații se ghidează în relații după porunca ancestrală „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți”, adică, grozăvia grozăviilor, acționează doar ca niște polenizatori, cel puțin în perioada de viață foarte activă testosteronic. Nici doamnele nu sunt apriori monogame, însă ele au implementat, din dotările standard, programul de CUIB. Din această cauză, o femeie (exclud cazurile clinice și profesionale: nimfomania și prostituția) se gândește de mii de ori înainte să-și caute un partener sexual nou-nouț. Instinctul de mamă, dorința-poruncă de a avea un puiș sănătos, puternic, „*business plan*”-ul în vederea asigurării hranei și protecției copilului pe durată lungă reprezintă principalele programe care configurează alegerea și păstrarea partenerului.

Hai-deți să vă spun o poveste (științifică). Psihologii și sexologii de la Oxford au făcut un foarte serios și lung studiu privind afinitățile electice ale femeilor active sexual, din toate straturile sociale, casnice, lucrătoare, managere, cu copii și fără, căsătorite sau necăsătorite. Îmi cer iertare dacă lezez sensibilitatea feminină a cuiva, dar rezultatul analizei a fost șocant. Dacă ne-am împăcat cu ideea că noi, bărbații, urmași ai lui Adam, suntem prea mult ghidați de ciclul hormonal, am fi dorit ca măcar deșteptele Eve să aibă motivații mai eterice, mai divine în alegerea partenerilor de cuplu/sex. Nici pomeneală! Iată rezultatul studiului: în perioada celor câteva zile ale ovulației, toate doamnele simt „chemarea străbunilor, chemarea sălbăticiei”. Fără să conștientizeze, toate se

îmbracă mai atrăgător, merg la coafor, se machiază mai provocator, se epilează. Cele care își pot permite sau rezonează cu genul acesta de distracție, ies în cluburi, fără parteneri (cele care au) și flirtează sau chiar au o scurtă aventură erotică cu flăcăii *macho* – bătărani, dar puternici, masculii dominanți ai arealului. După ce „le trece”, revin natural la relațiile statuate de civilizație, la soțul sau prietenul cu puțină chelie și burtică, cu „dotări” mai modeste, dar care aduce leafa acasă și mai și schimbă scutecele puiutului. Masculii „superbi” redevin niște băutori de bere stupizi, mari, dar proști, cu care pentru nimic în lume nu vor să aibă vreo relație – orice fel de relație... până la următoarea perioadă fertilă. Groaznică veste, nu-i așa?

Evident că puteți „răcni”: „Eu nu sunt așa!” Bine. Sfatul meu este să vă recunoașteți și să vă acceptați ca făcând parte din minunăția colectivă numită „parte feminină”. Vă ferește de multe neazuri, inclusiv de afecțiuni ale organelor sexuale (chisturi, fibromuri, cancer de col uterin) și de cancerul la sân. O clamare permanentă și puternică a neapartenenței la un program ancestral, imuabil este uneori ca o declarație făcută Universului: „Vreau să plec pentru că nu aparțin locului, mediului”. Și, uneori, mult prea des, Universul ne ascultă și... ne ia!

Doctii de la Oxford au rămas siderați: „Cum, urmașa femeii victoriene, educată secole de-a rândul de civilizația britanică, poleită cu principii morale puritane de la sine înțelese, „cade” în fiecare lună pradă unui program primitiv?” După ce le-a trecut mirarea, au băut tacticos câteva ceaiuri și au început să gândească. Și-au amintit de un alt studiu privind metoda „*catch a glimpse*” de scanare a bărbaților de către femei. Adică doamnele care analizează pentru

prima oară un bărbat necunoscut rezolvă în fix două secunde dilema subconștientă (sau conștientă, dacă doamna este la „vânătoare”): apt sau inapt. Interesant este faptul că voi, minunate creaturi feminine, vă uitați prima dată la fundul, la fesele noastre (chestia cu ochii e o găselniță a unei doamne deștepte și rușinoase). Deci, concluzia: în perioada fertilă, intră în funcțiune programul de înmulțire a speciei, care presupune căutarea și găsierea donatorului ideal de ADN. Care este donatorul ideal de ADN, partenerul perfect pentru copulație și apoi creșterea copiilor? Scuze, dar nu s-a schimbat NIMIC din Comuna primitivă și până în prezent. Și slavă Domnului că nu s-a schimbat nimic, pentru că probabil am fi dispărut ca specie!

Deci, *voilà!* O femeie aflată în perioada fertilă caută instinctiv un bărbat cu care să rămână gravidă (vorbim, evident, de un proces subconștient). Se uită întâi la fese, deoarece fesele puternice, reliefate indică picioare musculoase și suple, deci evident posesorul este cel mai bun vânător în trib fiindcă aleargă cel mai repede după vânat. O statură impunătoare, puternică este o garanție a sănătății, așadar ADN-ul masculului este de calitate, asigurând un puiut foarte viabil, care moștenește caracteristicile genetice ale tatălui. Corpul muscular, umerii și brațele puternice permit posesorului să mânuiască arme mai grele, creând garanția asigurării protecției fizice a femeii în perioada vulnerabilității sale datorată sarcinii. Desigur că, de o bucată de vreme, opțiunile electivă ale femeilor moderne s-au nuanțat. Capacitatea de a alerga rapid este înlocuită cu o mașină puternică, capacitatea de a aduce carne acasă cu contul bancar. Este doar o păcăleală; mai devreme sau mai târziu, fesele musculoase de aiurea vor prima, cel puțin la nivel de visare, de

reverie. Fundul puternic este scheletul din șifonier. A rămas și paradigma: „Femeile frumoase vor fi ale bărbaților puternici.”

După ce doamna a hotărât asupra alegerii, începe asaltul: o combinație de gesturi – limbaj al trupului, vibrații joase prin voce, mirosuri subtile aproape feromonice, ajustarea „penajului” prin îmbrăcăminte etc., care reprezintă tot atâtea moduri de semnalizare a intenției și reușitei: „Și el s-a căsătorit cu aleasa inimii lui, care a pus ochii pe el.” De fapt, e partea cea mai fascinantă, minunată, tulburătoare, frumoasă a relației: seducerea masculului. Fluturi în stomac, somatizări emoționale, ore la telefon, sms-uri cu tâlc, cine romantice, prima partidă „de gustare”, armonizarea sexuală, sute de orgasme (reale sau mimate) și, în final, dacă dă Dumnezeu, îndrăgostirea, de preferință bivocă. Dacă cumva masculul vizat (care nici nu știe ce l-a lovit!) este într-o altă relație, bătălia de cucerire ia proporții epice, homerice, deși nu prea este nevoie: un bărbat e întotdeauna dispus să guste și altceva decât are acasă. De regulă, în cel mai bun caz este ultraobișnuit cu femeia-partener, iar în cel mai rău caz plictisit de-a binelea. Nu există reguli în strădania de a smulge mândrețea de mascul din așternutul fostei „iubiri a vieții lui”. Colecta de ADN nu este suficientă, doar nu suntem animale, nu-i așa? Doamna vrea, pe bună dreptate, toate resursele pentru viitoarea progenitură. Nu acceptă să împartă nimic cu nimeni. Pentru aceste deziderate, fiind și îndrăgostită lulea, doamna face orice. Acest ORICE este cel mai minunat lucru care i se poate întâmpla unui bărbat. Viața merită trăită doar pentru un singur serial din acest film; dacă sunt mai multe în decursul ființării, cu atât mai bine.

Super! E al meu! Doamna este fericită: mutat împreună, partida de dimineață, el face omleta vieții duminica, sunt 24 de ore din 24 împreună, târgul de mirese, nunta (începerea balamucului), ieșitul triumfător din baie fluturând steagul victoriei – testul de sarcină, poze, filmulețe, Facebook etc. etc. etc. Napoleon spunea după Waterloo: „De la sublim la ridicol nu este decât un pas”. După cucerirea cetății (care oricum era, în cel mai rău caz, cu porțile întredeschise) urmează „Operațiunea Cuibul”. „Operațiunea Cuibul” reprezintă totalitatea mijloacelor, a metodelor, strategiilor, manipulărilor și a loviturilor-surpriză pe care doamna le utilizează pentru a-și asigura exclusivitatea resurselor genetice și materiale ale domnului. Doamna știe (măcar în străfundul sufletului său) că l-a luat altei sau altor femei, chiar dacă bietul om era singur, săracul, de vreo șase luni. Lumea, jungla orașului devine brusc un loc primejdios care mișună de oferte proaspete și tentații care sunt dispuse să facă totul pentru a pune mâna pe trofeul ei (ADN și resurse). Mai ales că doamna s-a văzut cu sacii în căruță după ce a făcut un copil, s-a cam îngrășat și observă că, pe nesimțite, libidoul năvalnic al masculului Alfa tinde spre zero, o pupă pe frunte și-i spune „mami”.

Marele adevăr este că și doamna s-a cam săturat de sex și începe să vadă că vajnicul, perfectul partener are burtică, începe să chelească, pute, sforăie și trage părțuri. Masculul se simte îngrădit, agresat. Nu mai este adulat ca înainte, nu mai este un zeu în pat, acasă evident nu mai poate fi *macho*, dominant – nici nu mai reușește în mod funcțional. Dominanța de fost stăpân adulat este înlocuită de un comportament violent dominant, intrând în funcțiune programele